

Uitspraak no. 62 van de Verbondscommissie Samenloop inzake 'Kabelschade'.

Betreft: aansprakelijkheidsverzekering voor bedrijven/w.a. motorrijtuigverzekering

Partijen: Verzekeraar A

en

Verzekeraar B

Verzekeraar A en Verzekeraar B hebben zich ter verkrijging van een uitspraak van de Verbondscommissie Samenloop tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen beide partijen gerezen is.

Feitelijke gegevens

Door een instituut voor grondmechanica is een aantal boringen verricht met een sondeervoertuig. Hierbij werd schade toegebracht aan een elektriciteitskabel.

Het instituut voor grondmechanica was bij Verzekeraar A verzekerd tegen aansprakelijkheid voor bedrijven en voor het sondeervoertuig liep een WAM-verzekering bij Verzekeraar B.

Partijen verschillen van mening over de vraag wie dekking dient te verlenen.

Het geschil

In zijn memorie van eis stelt Verzekeraar A onder meer:

"Voor de goede orde delen wij u mede, dat wij in deze optreden als AVB-verzekeraar voor het instituut voor grondmechanica. Verzekeraar B is de WAM-verzekeraar van het voertuig.

Het instituut voor grondmechanica was verzocht ter plaatse bodemonderzoek te verrichten. Hierbij werd schade toegebracht aan een elektriciteitskabel.

Aangezien vast is komen te staan, dat door het instituut voor grondmechanica onzorgvuldig is gehandeld, dient zij op grond van art. 1401 BW aansprakelijk te worden gehouden voor ontstane schade.

De sondeerwerkzaamheden werden uitgevoerd door middel van het gebruik van een zgn. sondeervoertuig. Dit voertuig is krachtens de WAM verzekerd bij Verzekeraar B.

Gezien het feit, dat de betreffende schade is ontstaan tijdens het gebruik van het betreffende voertuig, zijn wij de mening toegedaan, dat deze schade ten laste dient te komen van de WAM-verzekeraar. Verzekeraar B is echter de mening toegedaan, dat dit niet het geval is. Bovendien beroept zij zich op verjaring. Wij van onze zijde hebben in een mondeling gesprek Verzekeraar B medegedeeld, dat bij een eventuele dagvaarding van haar verzekerde deze maatschappij in vrijwaring zal worden geroepen.

Aangezien wij verzekeringnemer niet de dupe wilden laten worden van een verschil van mening tussen Verzekeraar B en ons omtrent het antwoord op de vraag ten laste van wie de betreffende schade nu moest komen, zijn wij er destijds toe overgegaan de tegenpartij tegen akte van cessie schadeloos te stellen. Vervolgens hebben wij ons tot Verzekeraar B gewend met het verzoek tot terugbetaling van de door ons betaalde penningen over te gaan. Deze maatschappij is hiertoe echter niet bereid.

Overigens is in de Algemene Verzekeringsbepalingen van de bij ons afgesloten AVB-verzekering vastgelegd, dat van de verzekering is uitgesloten de aansprakelijkheid wegens schade in verband met het bezitten, houden, gebruiken of laten gebruiken van motorrijtuigen of luchtvaartuigen.

Op grond van de reeds aangevoerde argumenten, de uitsluiting in de betreffende Algemene Verzekeringsbepalingen, alsmede het feit in aanmerking nemend, dat ons eerst achteraf is gebleken, dat er sprake was van toegebrachte schade door een WAM-plichtig motorrijtuig, zijn wij van mening, dat één en ander ten laste dient te komen van de WAM-verzekeraar van dit motorrijtuig".

In zijn memorie van antwoord stelt Verzekeraar B:

"Ter zake van een tweetal schaden die het instituut voor grondmechnica zou hebben veroorzaakt op 12 september 1985 heeft Verzekeraar A als AVB-verzekeraar dekking verleend door de schade in behandeling te nemen, aansprakelijkheid te erkennen en een betaling te doen onder aftrek van tweemaal het eigen risico ad f 1.000,00 en vermeerderd met de wettelijke rente die was aangezegd.

Eerst per brief van 24 april 1989 meldt Verzekeraar A zich bij ons als WAM-verzekeraar met het verzoek de door haar uitgekeerde schadepeningen te restitueren en wel omdat de schaden zouden zijn veroorzaakt met een bij ons verzekerd WAM-plichtig voertuig en dus ten laste dienen te komen van de bij ons lopende WAM-verzekering. Onze (gemeenschappelijke) verzekerde heeft tot op heden de schade niet bij ons gemeld en wij menen te kunnen concluderen dat verzekerde ter zake van de gronden waarop zij werd aangesproken een specifieke dekking en eigen risico had onder de bij Verzekeraar A gesloten AVB-verzekering. Over de feiten en omstandigheden voor zover die bij ons bekend zijn, zijn wij geïnformeerd door Verzekeraar A.

Gelet op het feit dat Verzekeraar A (en niet onze verzekerde) ruim 3½ jaar na het evenement een beroep doet op de bij ons lopende WAM-verzekering, menen wij dat op grond van het bepaalde in artikel 10 WAM het eigen recht van de benadeelde op de WAM-verzekeraar is verjaard.

Verzekeraar A stelt dat zij onze gemeenschappelijke verzekerde zou kunnen dagvaarden en dat deze verzekerde ons in vrijwaring zal (kunnen) roepen. Wij zijn van mening dat Verzekeraar A, nu zij dekking verleende c.q. moest verlenen zoals hierboven omschreven, geen grond heeft (kenbaar gemaakt) om verzekerde in rechte aan te spreken.

Tenslotte merken wij nog op dat indien wij al als WAM-verzekeraar gehouden zouden zijn de schaden ten laste van de WAM-verzekering uit te keren -quod non- wij met terugwerkende kracht over 5 jaar de bonuskorting zullen (moeten) terugvorderen en voorts dat uit de door ons door Verzekeraar A ter beschikking gestelde schadestukken niet gebleken is, dat het bij ons verzekerde voertuig de schaden heeft veroorzaakt.

In het licht van het bovenstaande zal het u duidelijk zijn, dat wij van mening zijn dat Verzekeraar A deze zaak ten onrechte bij u aanhangig heeft gemaakt."

Overwegingen van de commissie

Dit geschil is als samenloopgeschil aan de commissie voorgelegd overeenkomstig art. 2 sub 2 van haar reglement, op grond waarvan de commissie dit geschil in behandeling neemt.

De commissie stelt voorop dat partijen in casu geen verschil van mening hebben over de feitelijke toedracht en de aansprakelijkheid met betrekking tot de daaruit voortvloeiende schade. De commissie baseert zich daarbij op de toedracht zoals beschreven in het expertise-rapport en gaat er van uit dat de schade veroorzaakt is met het sondeervoertuig van het instituut voor grondmechnica. Partijen verschillen mitsdien alleen over de vraag, welke polis dekking dient te verlenen.

De commissie stelt vast dat de AVB-verzekering van Verzekeraar A in haar algemene voorwaarden een uitsluiting bevat voor de aansprakelijkheid wegens schade in verband met het bezitten, houden, gebruiken of laten gebruiken van motorrijtuigen.

De commissie stelt tevens vast dat op het polisblad van de AVB-verzekering van Verzekeraar A een getypte clause is opgenomen, waarin uitdrukkelijk is bepaald dat de verzekering mede omvat de aansprakelijkheid van verzekerde wegens schade aan kabels, al dan niet ondergronds.

De commissie verstaat deze clause in samenhang met eerder vermelde uitsluiting aldus dat verzekeraar een begrenzing aan de reikwijdte van bedoelde uitsluiting heeft willen aanbren-gen, in dier voege dat aansprakelijkheid voor schade aan kabels ongeacht de wijze van ontstaan, derhalve ook met of door het gebruik van motorrijtuigen, gedekt is.

Bij haar uitleg van de clause houdt de commissie rekening met de aard van de werkzaamheden van het bedrijf van verzekerde en met de omstandigheid dat gebruikmaking daarbij van gemotoriseerde sondeervoertuigen eerder regel dan uitzondering is, en met het gegeven dat in de getypte clause niet is gesteld dat de uitsluitingsbepaling ter zake van het gebruik van motorrijtuigen gehandhaafd blijft.

Uit bovenstaande overwegingen volgt dat de AVB-verzekering van Verzekeraar A dekking biedt voor de kabelschade.

Daar de wa-motorrijtuigverzekering van Verzekeraar B de aansprakelijkheid voor schade veroorzaakt met of door het motorrijtuig dekt biedt deze polis eveneens dekking.

Het beroep van Verzekeraar B op de verjaringstermijn van 3 jaar op grond van het bepaalde in art. 10 WAM gaat niet op aangezien de onderhavige schadetoedracht niet door de WAM wordt beheerst.

Conclusie

De commissie concludeert dat er sprake is van een geval van samenloop van dekking als bedoeld in artikel 2 lid 3 van het reglement van de Verbondscommissie Samenloop juncto artikel 2 van de Overeenkomst inzake samenloop van aansprakelijkheidsverzekeringen weshalve de commissie krachtens artikel 3 lid 5, van haar reglement bevoegd is tot het doen van een uitspraak met kracht van bindend advies.

De commissie concludeert dat dit samenloopgeskil geregeld dient te worden conform artikel 1 van de 'overeenkomst inzake samenloop van aansprakelijkheidsverzekeringen', zodat ieder zijn deel draagt naar evenredigheid van het bedrag waarvoor ieder afzonderlijk had kunnen worden aangesproken.

Bindend advies

De commissie geeft als bindend advies dat iedere partij zijn gedeelte van de schade voor zijn rekening neemt.

Den Haag, 14 maart 1991

De Verbondscommissie Samenloop

De voorzitter,

De secretaris,

mr. H.O.Th. Hugenholtz

mw. mr. W.H. v.d. Velde-Meijer